

EL MICALET GALÀCTIC

L'illa a la deriva

Teresa Broseta

Dibuixos de Ramon Pla

Finalista del Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

Un atac de nervis...

Era un migdia de primeries de juliol, i el sol entrava enlluernador i decidit per totes les finestres. Per un parell d'aquestes, amb els vidres trencats, es colava també una brisa carregada d'humitat, de l'olor penetrant de la sal i dels crits dels xiquets que jugaven a la platja. Però Pere, capficat com estava en uns càlculs que no volien acabar d'eixir, no s'adonava del sol que calfava amb força, ni de l'aire que li despenjava suaument els cabells, ni de la suor que li regalimava pel front... Per no adonar-se'n, ni s'adonava que tenia fam per menjar-se un bou! Pegava voltes i voltes, quatre passos a la dreta i quatre a l'esquerra, pel laboratori ple de papers i de caixes de cartó, tot fent cruixir els ossos dels artells

com si trencara nous. De tant en tant, de pura ràbia, pegava un colp de peu a una de les pobres caixes de cartó, que no s'havien ficat en res però que semblaven riure per la seua bocassa entreoberta cada vegada que ell deixava anar un crit de dolor.

I en això estava, a desfer-se els artells i els dits grossos dels peus, quan la porta del laboratori es va obrir amb tanta violència que el féu alçar els braços per a protegir-se d'un atac. Si haguera estat de veres un atac, mal s'hauria defés amb aquells braços escanyolits... Per sort, l'atacant era només Ximo, el fill del colombaire.

—Vine, Pere! —crijà embogit—. Tenim terra a la vista!

Pere va córrer rere Ximo sense llevar-se la bata blanca que duia sempre al laboratori, i es va adonar de colp i volta que era un migdia de juliol i que feia una calina de morir-se. Arribà a la platja sense alé i sense la bata blanca, perquè se l'havia llevada de qualsevol manera, arrancant els botons, i l'havia llançada a terra sense preocupar-se de mirar on queia. Allà l'esperaven ja un bon grapat de persones, incloent-hi les màximes autoritats de l'illa: l'alcalde, Tonet el pescador i la senyora Pepa, tots tres amb cara de perplexitat. L'alcalde va ser el primer a parlar:

–Pere! No havies dit que no tocaríem terra abans d'octubre?

–Però hem tocat terra? –féu Pere, al·lucinat.

–Encara no, home! Però estem a punt... Que no ho veus? –l'escrifassà la senyora Pepa, assenyallant un punt de l'horitzó.

Pere va mirar cap on assenyalava la senyora Pepa. A molta distància encara, però ja ben visible, es retallava una silueta fosca que només podia ser terra, per més que Pere no ho volguera. No volia que allò fóra terra, però era evident que no es tractava de cap altra cosa, ni d'un vaixell ni d'una balena, i ja no creia en la possibilitat que fóra una altra illa a la deriva com la seua... Per a sorpresa de tots, Pere es deixà caure en l'arena humida de la platja i esclatà en uns sanglots que l'estremien de dalt a baix. Tots es posaren molt nerviosos, mirant-se els uns als altres i sense saber què fer amb aquell homenot que plorava com un xiquet entre els altres xiquets, que ara ploraven per fer-li companyia. Només Ximo es va decidir a fer un pas endavant, i s'agenollà al costat de Pere.

–Què passa, Pere? Què tens? –preguntava una vegada i una altra, aguantant-se les ganes de plorar. I Pere, sense contestar, se li abraçava ben fort i plorava encara més.

Era l'hora de dinar, però ningú no se'n volia anar a casa sense saber en què parava tot allò i a què venien els plors de Pere. Aquell migdia es quedaren molts plats a taula amb l'arròs gelat, moltes olles sense foc que les calfara. Total, que ningú no dinà com cal a l'illa.

A Pere se li acabaren les llàgrimes vora l'hora de berenar, cinc minuts abans que se'ls acabara la paciència als altres. Bé, a la senyora Pepa se li havia acabat feia hores, però és que la senyora Pepa no es caracteritzava precisament per la seua paciència... Pere deixà de plorar tan bruscament com havia començat, s'alçà de terra, s'espolsà amb cura l'arena dels pantalons i anuncià amb tota solemnitat:

–Me'n vaig.

–Què? –féu un cor de veus incrèdules. I Tonet el pescador, un home d'aquells que no parlen per no ofendre, l'amenaçà amb el dit mentre feia:

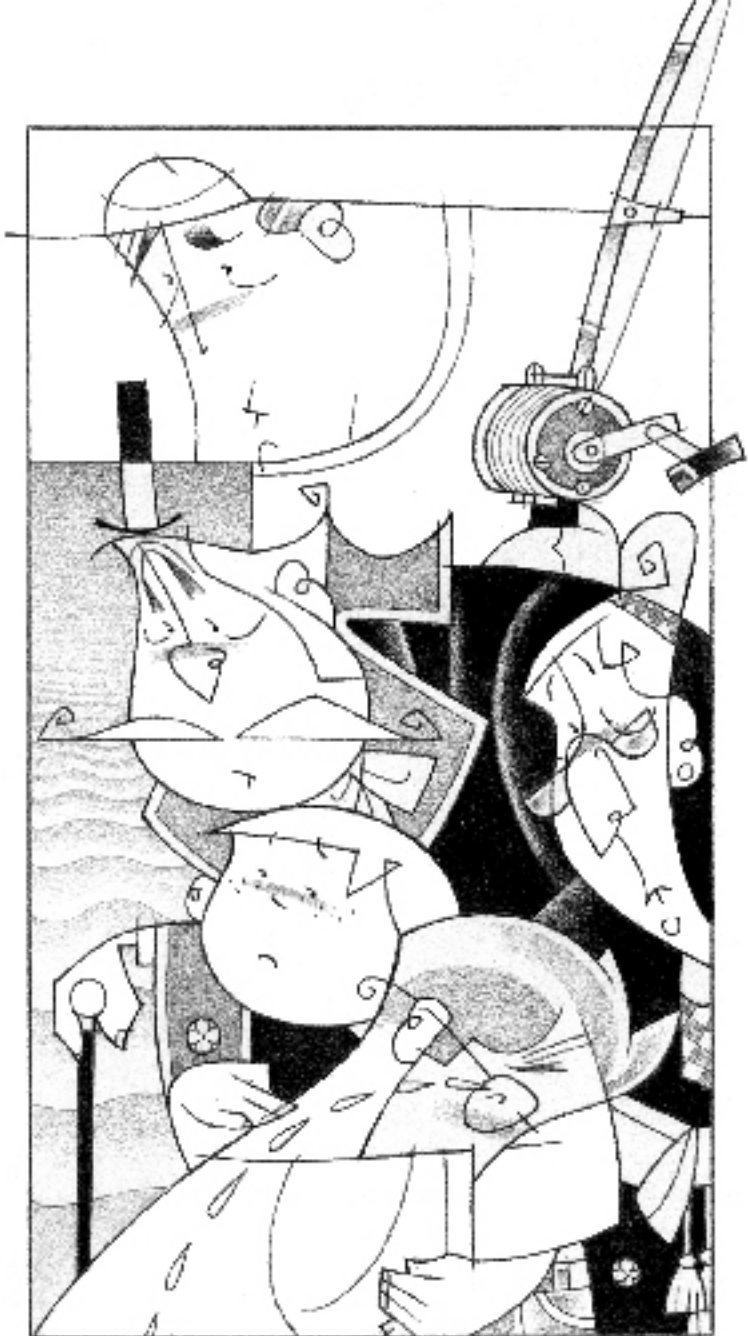
–Tu no te'n vas enlloc fins que t'expliques!

–Me'n vaig –tornà a dir, cabut que cabut.

Aquella conversa no anava camí d'arribar a bon port... L'alcalde, fent valdre la seua autoritat, pegà una bastonada en terra i cridà:

–Anem a pams! Allò és terra o no és terra?

–És terra... –sospirà Pere.

–I per què et poses així? Només perquè han fallat els teus càlculs?

–Només, diu! –esclatà Pere–. Escolte, senyor alcalde, vosté sap quants anys estic sense fer altra cosa que revisar una vegada i una altra els mateixos càlculs?

Alguna cosa feia por als ulls i a la veu de Pere. El senyor alcalde, sense badar boca, es va reduir a la meitat de la seua mida normal per amagar-se darrere de la senyora Pepa. Pere, que treia foc pels queixals, es va encarar amb ella:

–I vosté, senyora Pepa? Sap vosté quants anys estic fent els mateixos càlculs?

I la senyora Pepa, que no s'havia atemorit mai de la vida, es va atemorir ara davant la mirada embogida de Pere i no va saber què contestar. Aleshores Tonet, aquell pescador vell i savi que no parlava per no ofendre, digué amb la seua veu dolça i fràgil:

–Estàs tota la vida...

–Això és! Tota la vida! Tota la vida tancat al maleït laboratori, encabotat a resoldre els maleïts càlculs... Tot per a què? Ara estem a punt de tocar terra, quan no ens tocava fins ben entrat octubre!

I, després de dir aquestes paraules amb tota la ràbia que cabia dins del seu cos, Pere féu mitja

volta i se'n tornà cap al laboratori arrossegant els peus, deixant a tots amb un pam de boca oberta. Es quedaren sense saber què dir, mirant-se els uns als altres i arronsant els muscles, mirant després aquella silueta fosca que es retallava en l'horitzó. Els feia sempre molta il·lusió tocar terra, però aquesta vegada la ràbia de Pere els havia deixat tocats de l'ala i ja no sabien si alegrar-se o entristir-se, encara que fóra només per ell. Al cap i a la fi, Pere era un bon xicot i tots l'estimaven... Ja s'ho farien ells perquè s'oblidara d'una vegada d'aquells càlculs que acabarien tornant-lo carabassa!